

Ὁρκίσου, Περικλέτο μου, σὲ μνήματα πατέρων
πῶς και γι' αὐταῖς τῆς ἐκλογαῖς θάχης ἐνδιαφέρων,
πῶς δὲν θὰ μείνης ἀπαθής,
ἀνάσθητος και κρύος,
μὰ πάλι θ' ἀνακουμπωθῆς
γιὰ τὸν ἀγῶν ἄγριοις.

Παραίτα τὸν Πρωθυπουργὸ
και τὸν Μαρκαντωνάκη,
κι ἔμπρός, τὸ βήμα σου γοργῶ
γιὰ καθενὸς κováκι.

Θέλεις κι' ὅ Τσὶν Τσὸν ἐκαίνος,
ὁ τῆς Κίνας Μανδρινός,
νάβγῃ Σύμβουλος τοῦ Δήμου.

Και γυρθεῖς μέσα σ' ἄλλα,
Περικλέτο μου κεφαλά,
και τὴν ψήφο τὴν δική μου.

* Ἄν λοιπὸν κι' αὐτὸν ἀκόμη, ποῦναι κάτοικος τῆς Κίνας,
τὸν θερμαινὴ τόσος ζῆλος γιὰ τὸν Δήμον τῆς Ἀθήνας,
πῶς ἐσὺ πολίτης πούρος τῆς ἐνδόξου τούτης γῆς,
ποῦχει και τὸν Παρθενώνα,
δὲν ὀρμᾶς εἰς τὸν ἀγῶνα
σὰν τοὺς ἄλλους ἐκλογεῖς ;

Πῶς ὁ ζῆλος τοῦ Κινέζου διόλου δὲν σὲ συγκινεῖ,
Περικλέτο γγγρηγι;
Πῶς ἐσὺ σωστός αὐτόχθων
χάσκων ἀδιαφορεῖς
πρὸς τῶν ἐκλογῶν τὸν μόχθον
κι ἄλλ' ἂντ' ἄλλων φιλαρεῖς ;

Ἐνας ἤλιος λαμπρὸς
μὴ και σὲ δὲν περιθάλλῃ,
ὦ μαλάκα κορυφαῖα;

Πῶς και σὺ δὲν πᾶς ἔμπρός,
και γιατί δὲν βάζεις κἀλλη
σὰν τὸν Ράλλη τὸν βγφέα ;

Γιατὶ τώρα καθηφῆς
κάθσαι σ' τὸν καφενέ,
και Κινέζους και βαφεῖς
δὲν μιμείσαι, κουνενέ ;

Γιατὶ νᾶσαι τόσο κρύος ;
μὴν κοιμᾶσαι μακαριῶς
εἰς τὰς δάφναις τὰς νωπὰς.

Και σ' αὐτὸ τὸ μεταξὶ
πῶς τοῦλάχιστον δὲν πᾶς
γιὰ νὰ δῆς τὸν Τουφεζί ;

Μὴ θρηγῆς τὸ ροζικὸ σου,
και μ' ἔνδεματα πολλὰ
κι ἄπὸ τέλλα πᾶς ψηλὰ
κόλλησες και τὸ ἄνικὸ σου.

Σήκω, σαπισσοκοιθεῖα,
και πρὸς πάλην ἐτοιμάσου,
γγήγορα σὲ σκάλλ' ἀνέβα
νὰ κολλήσης τόνομά σου.

* Ὅταν τῶν Ἰοστεφάνων
δὲν σ' ἐνδιαφέρῃ ἡ πόλις,
τότε, θρῆμμα τὸν πατιάνων,
εἰς ἑξῶλης και προώλης.

Κι ἐταν ἐνδόξος ἀγῶν
ἐγγχωρίων ἐκλογῶν
δὲν σ' ἐνθουσιάζῃ, βλάμη,
τὸ ψωμί τὸ τρεῖς χαράμι.

Κι ἄλλο πᾶς δὲν μένει τότε,
προσφιλεῖς συμπατριῶται,
σ' τῶν ἀγῶνων τὴν μητέρα
και τῆς δόξης τὴν κοιτίδα,
παρὰ νάλλθουν ἐδῶ πέρα
Μανδρινοὶ με κοιτάδα.

Ὁ Περικλέτος ἡμλεῖ γιὰ τὸν Γκαλήπ τὸν Κεμαλή.

Π.— Μὰς στήν νέα τὴν ἀντάρα,
ποῦ δὲν δίνω μὴ πεντάρα,
εἰδα, φιλὸς Φασουλή,
τῆς Τουρκίας τὸν Κεμαλή
σ' τὸ Παλάτι: μας νὰ πᾶη γιὰ νὰ δώσῃ τὰ χαρτιά του,
κι ἔδειχνε γιὰ μὰς ἀγάπη κάθε φλογερὴ ματιὰ του.

Και τῆς Τουρκίας ὁ Πρασβευτὴς ἀστράπτων και μαρ-
εῖπε νὰ παύσουν ἀπαιλεῖαι πολέμων ἀκηρύκτων, [μῆρων
και πρέπει πᾶς πρὸς τὸ καλὸς νοοῦμενον συμφέρον
νὰ δέσωμεν τὰς σχέσεις μας διὰ δεσμῶν ἀρρήκτων.

Μὰ κι' ὁδικὸς μας ὁ Πανᾶς, ποῦ τάχει τετρακόσα,
σ' τὸν Πατισᾶχ ὠμίλῃς μ' αὐτὴν τὴν Ἱβια γλώσσα.
Σχέσεις στεναῖς τὸν δαδ κρατῶν,
και τόσο θὰ σφικτοδεθῶν,
ὅπου δὲν θάναι δυνατὸν
ἀπὸ κανένα νὰ λυθῶν.

Καθ' ὅλα σχέσεις ὁμαλή,
κι εἶπα κι' ἐγὼ σ' τὸν Κεμαλή:
Ἐφένητῃ μου, χαῖρ ὄλα,

**Κοιλά κακοπαθούσα
μ' αθάνατο τσουμπούσα.**

θά τὰ περάσωμε καλά...
χαίρω γι' αὐτὸ τὸ γεγονός,
κι' ἐγὼ θ' ἀνάσω ταπεινῶς
τοῦ τσιμπουκιοῦ σου τὸν λουλά.

Ἐν ἡσυχίᾳ κι' ἐν τιμῇ
θά τρῶμε τώρα τὸ ψωμί,
καὶ χάριν τῶν Ὀθωμανῶν
νέο θὰ κτίσωμε τζαμί
μέσα' στὴν γῆν τῶν Ἀθηνῶν.

Ἐμπρὸς σ' αὐτὸ θὰ σταματᾷ καθέννας παροδίτης,
ἐκεῖ θὰ δέωμαι κι' ἐγὼ
γιὰ τὸν Ἐμβέρ τὸν Στρατηγὸ
νὰ τοῦ περάσουν τὰ νεφρὰ κι' ἡ σικωληκοειδίτις.

Φ.— Μὴν εἰσαι, Περικλῆ, γεγές,
καὶ πρόσεχε' στῆς ἐκλογαίς.
Ἄγόρευε λαλίστατος πρὸς ἐκλογέων πληθῆ
καὶ λέγε πῶς ἀλλάξανε τὰ πάτριά μας ἦθη,
κι' ἐξημερώθησαν πολλὸ
σὰν ζῆνα κατοικίδια.
πέρσι μὲ σφαίραις, προσφιλῆ,
κι' ἐφέτος μὲ σφαιρίδια.

Ὁ ζῆνον χαῦνον, ὀκνηρόν,
καὶ γέννημα βλακειᾶς,
παράτησε πρὸς τὸ παρὸν
τὰς σχέσεις τῆς Τουρκίας.

* Ἀκου:λαός, λαούραρος,
ἔργα, δουλειά, Μερκούραρος.
* Ἀκου:μπὲ μπε Μπενάκαρος,
φίλος Δευτέρη μάκαρος.

Γιὰ τῆς τιμαῖς τοῦ Κρητικοῦ καθέννας ἐξεπλάγη,
καὶ σκούζουν Βενιζελικοί
μπὲ μπε κι' ἐδῶ, μπε μπε κι' ἐκεῖ,
ποῦ λὲς πῶς εἶναι τράγοι.

Γιὰ κάλπαις κι' ἐκλογαίς ξανά
ἄς βγάλ' ἡ γλώσσα σου μαλλί,
παράτησε τὸν Κεμαλή,
παράτησε καὶ τὸν Πανᾶ.

Π.— Τί μεγάλη γεγονότα!..
φίλοι μας κι' οἱ Μουσουλμάνοι...
τῶν Δυνάμεων ἡ νότα
ὄσονόπω καταφθάνει.

Και μὰς λέει σοβαρά,
ψηροφόρε μασκαρά,
πῶς καιρὸς ἐπέστη τώρα
τῆς Ἠπειροῦ μας τὰ μέρη
νὰ τὰ δώσωμε' στὸ Βλιώρα
τὸ νομοταγὲς λιμερί.

Φ. — Ἔγινες πολλὸ μουρμούρης
καὶ μὲ χολοσκῆς οὐγνάκις...
Ἄκουσε... λάδς, Μερκούρης,
ἄκουσε: μὲ πᾶ, Μπενάκης.

Μὲ τὰ τέσσα μὰς δεινὰ
διέλου δὲν εὐθύμησα...
ἔχομ' ἐκλογαῖς ξανὰ...
πῶς τῆς ἐπαθύμησα.

Ἄς σιγκώσωμ κεφάλι:
κι' ἔχομ' ἐκλογαῖς καὶ πάλι,
ἔρχεται καὶ Καρναλάλι.

Θέλω μέσ' οὔτην νηνεμία
κάποια νέα τρικυμία,
πρὸ καλπῶν νὰ παραλάσω.

Θέλω λίγο νὰ τὸ τσοῦξω
καὶ Μερκούραρος νὰ σκοῦξω,
καὶ σὰν τράγος νὰ βελάσω.

Π. — Εὐρωπαῖον ἀκινάκης
φθαίρει βλάστησιν ἀρούρης...
Φ. — Ἰπὲς μου σύμπα μὲ Μπενάκης,
νὰ σοῦ πᾶ: μὲρ μὲρ Μερκούρης.

Π. — Γεννᾶ νέας συγκινήσεις
ἀπαστράπτουσα ρομφαία...
Φ. — Τὸν Τσὶν Τσὸν μὴ λησιμονήσης
καὶ τὸν Ράλλη τὸν βαφέα.

Π. — Θρήνοι μὲ ζυπνοῦν ὄξεις
κι' ἔνα νέο βογγητό...
Φ. — Λένε πῶς κι' ὁ Τουφεξῆς
ἔχει ρεῖμα δυνατό.

Δυνατὸς κι' ἕκαιος στέκει,
κόσμος καὶ γι' αὐτὸν μιλᾷ,
καὶ φινάξουσε πολλοί:
Τουφεξῆς, τοῦ τοῦ τουφεκί.

Κι' οἱ δύο ποῦχουν κάλλη γιὰ τὴν ἀρχὴ τοῦ Δήμου
κι' οἱ δὲ μοιραῖες εἶναι κουμπάρου μου, δικοί μου.

Π. — Ἐλκαί μ' αὐτὸ τί βγαίνει,
κάρα μπουμπουνισμένη;

Φ. — Κακὸς ψυχρὸς σου φλόρος...
δὲν θέλω, βρέ, μ' ἔμνα.

νᾶχη κανεῖς κουμπάρος
παράπονο κανένα.

Κι' οἱ δύο κάνουν κρότο
καὶ τοὺς γνωρίζουν ἔλοι,
Σπύρο τὸν λὲν τὸν πρώτο,
τὸν δεύτερο Μανώλη.

Π. — Στὰ μέρη τῆς Ἠπειροῦ κῦττα τὸν Γκέγκη, νάνε,
μὲ σφιγγὸς μακαλλάρης...

Φ. — Τὶ δύσκολος ἢ θέσις δὲς κάλλαις, μπρὸς σου νάναι,
δὲς Δημάρχοι, κουμπάρου.

Π. — Ἀλλ' θεία τί μαθαίνεις καὶ γιὰ τὸν Τζουλιάνο;
Φ. — Μὲ τούτους τοὺς κουμπάρους δὲν ξέρω τί νὰ κάνω.

Καὶ συγγενεῖς καὶ φίλοι
παράποτε στωμῖλοι
μοῦ θίνουσε πολλαῖς
γιὰ τούτους συμβουλαῖς.

Καὶ μὲ σπρώχουν ἄρον ἄρον,
καὶ τὸν ἕνα λιθαινίζω
καὶ τὸν ἄλλο προσκυνοῦ.

Μεταξὺ τῶν δὲς κουμπάρων
στέκομαι καὶ βασαινίζω
τὸ μαλαδὸ μου τὸ στενά.

Νὰ λύσω τέτοιο πρόβλημα πῶς εἶναι θὰ μπορέσω;
λέγε καὶ σύ, ποῦ φαίνεσαι ὅτὰς σκέψεις σου δυσκοιλίας...
στενοχωροῦμαι, δυσφορῶ, καὶ στέκομ' ἐν τῇ μέσῳ
Σπυριθῆνος κι' Ἐμμανουήλ ὡσὰν Ἐμμανουήλιος.

Αὐτὰ μοῦ τὰ σκαρόνει μὲ φούρια τοῦ Λευτέρη,
κι' ἂν τούτος τὸν Μπενάκη δὲν εἶχε καταφέρει
κάλλη κι' αὐτὸς Δημάρχου ὅτῃς ἐκλογαῖς νὰ βάλῃ,
ἐγὼ δὲν θάχα τώρα σκοτούραϊς στὸ κεφάλι.

Τὶ σύμπτωσις μοιραία!... μὲ κάνει νὰ σαστίσω,
ἐν τούτοις ἔπως ἔπως
χρειάζετ' ἕνας τρόπος,
ποῦ καὶ τοὺς δὲς κουμπάρους νὰ τοὺς εὐχαριστήσω.

Γι' αὐτοὺς τὴν κούτρα μου κτυπῶ,
ξυλένε παλεικάνο,
μὰ σ' ἄλλο φύλλο θὰ σοῦ πᾶ
τί σκέπτομαι νὰ κάνω.

Καὶ καμώσις ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Κουτσοκόρος ὁ Δημήτριος, γιαντρός ἐκ τῶν ἐγκρίτων,
κι' Ἑλένη Πι Σινδοινῶ, κόρη μεστή χαρίτων,
ποῦχε πατέρα τῶν Μουσῶν θεράποντα γενναίων,
ἐστῆφθησαν μ' εὐλογητοὺς σταφάνους Ἰμναίων.
Κι' ὁ Φασουλῆς ἐπέυχετ' αὐτὸ διαλεκτὸ ζευγάρι
καθένα τῆς ζωῆς καλὸ καὶ θελγητρο καὶ χάρι.